

Circumstantia objectum est actus moralis, sed non specificativum, sed accessorium. v. 671, n. 52.

Circumstantia est accidens actui morali non solum in specie, sed in individuo. v. 677, n. 8.

Aliquæ circumstantiæ omni actui morali debent competere. v. 678, n. 42.

Circumstantia non potest facere bonum actum moralem, alias malum ex objecto, bene tamen e contra, et tunc transit in conditionem objecti. v. 775, n. 47.

Circumstantia transiens in conditionem objecti essentialis actus jam non manet circumstantia. v. 842, n. 49.

Circumstantia dans solum speciem accidentalem, accidentalis quidem est respectu primariæ speciei, cui supervenit, essentialis tamen respectu speciei, quam constituit. v. 842, n. 49.

Circumstantia tunc solum transit in conditionem objecti, et dat speciem essentialem quando est mala, et advenit actui bono, vel quando est bona vel mala, et advenit actui de se indifferenti. v. 843, n. 22, 23.

Circumstantiæ, quæ per se connectuntur cum objecto, faciunt ex se ipsis, et specie essentiali objecti, quatenus afficiuntur ab eo, unam rationem essentialem specificam, non autem id faciunt circumstantiæ, quæ non connectuntur cum objecto, sed istæ tantum dant actui accidentalem speciem. v. 849, n. 39; 850, n. 44; 852, n. 50.

Circumstantia bona ut specificet, non debet præsupponere aliam bonitatem, et quare. v. 857, n. 66.

Circumstantia mala adjuncta quomodo augeat malitiam, etiam desumptam ex objecto essentialis actus. v. 868, n. 15, vide malitia.

Circumstantia mala minor aggravare potest magis malitiam essentialem actus desumptam ex objecto, quam circumstantia mala major. v. 868, n. 15.

Circumstantia mala, etiam indirecte volita, potest transire in conditionem objecti, et dare speciem essentialem actui. v. 857, n. 66.

Circumstantia quis datur in omni actione. v. 409, n. 2; 883, n. 17.

Circumstantia quis a nemine posse ignorari quomodo intelligatur secundum Aristotelem. v. 453, n. 24.

Circumstantia quid est effectus, seu damnum, quod ex actione consequitur. v. 453, n. 25, vide eventus.

Circumstantia quando, vel temporis non est aggravans, nec necessario confitenda in sacramento pœnitentiæ, quia consumptio

temporis ex se non est peccatum mortale, nisi alias, etc. v. 883, n. 17.

Circumstantia personæ quomodo, et quare variet specificè essentialiter species luxuriæ. v. 849, n. 39; 850, n. 44, vide luxuria et persona.

Circumstantia durationis temporis nequit dare bonitatem, vel malitiam infinitam, nisi tantum in potentia. v. 872, n. 28, vide continuatio et duratio.

Circumstantia quantitatis materiæ, et durationis temporis solum sunt aggravatiæ intra eandem speciem actus moralis. v. 840, n. 13.

Circumstantia quantitatis in furto verbi gratia, tantum est aggravans, et quare. v. 864, n. 2, vide quantitas.

Circumstantia quantitatis ratione ablationis rei alienæ constituit peccatum mortale aliquando, non tamen ratione sui. v. 866, n. 42.

Circumstantia diei festi in eo qui peccat, nisi adsit contemptus festi, vel scandalum, nec aggravans est, nec est necessario confitenda. v. 883, n. 17.

Circumstantia loci sacri quare non præcise est aggravans in furto verbi gratia. v. 864, n. 3.

Circumstantia contemptus legis, et inobedientiæ præcepti est generalis conditio cujusque peccati, non circumstantia specialis. v. 867, n. 43.

Circumstantia frangendi plura præcepta circa eandem materiam, et speciem actus se habentia non est aggravans, ut fractio jejunii verbi gratia in die quadragesimali, qui simul est vigilia alicujus sancti, et similia: secus est si præcepta sint diversæ rationis, ut fractio castitatis voto alias firmatæ, nam tunc etiam mutatur species talis circumstantiæ. v. 883, n. 15.

Circumstantiæ fractivæ præceptorum ad diversas virtutes pertinentium, distinctam malitiam specie afferunt. v. 883, n. 15.

Circumstantia aggravans, vel minuens in quo differt a circumstantia specificante essentialiter, vel accidentaliter. v. 864, n. 2.

Circumstantia aggravans non addit malitiam numero distinctam, sed majorem extensionem, vel intentionem solum. v. 867, n. 14; 871, n. 25.

Circumstantia aggravans per modum multiplicationis, quæ sit. v. 871, n. 24.

Circumstantia aggravans faciens peccatum de veniali mortale, confitenda est in sacramento pœnitentiæ. v. 879, n. 3.

Circumstantia minuens peccatum de mortali in veniale non est necessario confitenda in sacramento pœnitentiæ. v. 879, n. 4.

Circumstantiæ pure aggravantes debent confiteri necessario in sacramento pœnitentiæ. v. 880, n. 8.

Ex circumstantiarum aggravantium notitia dependet necessario quod confessarius medicinam adhibeat pœnitenti. v. 881, n. 12.

Circumstantiæ alleviantes peccata quando debeant confiteri, et quando non. v. 882, n. 13, 14.

Circumstantiæ pure aggravantes etiam speciem mutant, non quidem moralem, sed theologiam. v. 884, n. 18.

Circumstantiæ aggravantes confitendæ necessario quæ sunt. v. 883, n. 15.

Circumstantia scandali, vide scandalum.

Circumstantiæ plures concurrentes in uno actu quomodo judicandæ sint circa dandam speciem essentialem, vel accidentalem. v. 852, n. 51, vide injustitia, irreligio, luxuria et persona.

Circumstantiæ plures disparate se habentes, ita ut quælibet illarum possit dare speciem moralem actui, pluribus actibus internis electionis debent attingi, uno tamen externo attingi possunt. v. 852, n. 51.

Circumstantiæ quomodo pertinent ad actum interiorem. vi, 18, n. 11.

Ut aliqua circumstantia mutet speciem non est necesse quod ex intentione illius fiat actus. vii, 577, n. 7.

CLARITAS.

Claritas est dos corporis gloriosi tribuens transparentiam, et nitorem, et lucem illi. Quæ lux ejusdem speciei est cum luce nostra. v. 853, n. 52.

Claritas corporis gloriosi visibilis est ab oculis etiam non gloriosis. v. 351, n. 55.

Claritas corporis gloriosi supernaturalis est quoad causam sui, non quoad suam speciem. v. 353, n. 59.

Claritas, seu lux prædicta in quo sensu sit major luce solis. v. 353, n. 60.

Claritas ista derivatur ex gloria animæ. v. 355, n. 66, vide dotes corporis gloriosi.

CLAVIS.

Clavis ordinis solis sacerdotibus convenit, clavem vero jurisdictionis, etiam qui non sunt sacerdotes, possunt habere. vii, 214, n. 3.

CLEMENS.

Clemens papa designatus fuit a D. Petro in successorem. vii, 214, n. 3.

Ipsè tamen postea cessit et renuntiavit designationi Petri, in cujus locum electus est Linus. vii, 214, n. 3, vide sanctus Petrus.

CLEMENTIA.

Clementia est pars potentialis temperantiæ. vi, 488, n. 4, vide temperantia.

CLERICUS.

Clerici in minoribus constituti non obligantur ad recitandum officium divinum. vii, 816, n. 1.

Neque obligantur recitare aliquid loco officii. vii, 816, n. 2.

In sacris autem constituti tenentur ad officium recitandum. vii, 817, n. 3.

Clericus in sacris, si dispensetur, ut matrimonium contrahat, non liberatur ab onere recitandi. vii, 90, n. 8.

Clerici in susceptione sacri ordinis solum obligantur servare castitatem ex jure humano pontificio. vii, 881, n. 2.

Unde votum, quod in susceptione sacri ordinis emittunt, dispensari potest. vii, 881, n. 2.

CLERUS.

Apud clerum Romanum, præsertim apud cardinales, ab exordio Ecclesiæ fuit potestas eligendi papam directe, et per se. vii, 224, n. 22.

Clerus quantum valeat suis orationibus contra hostes. vii, 929, n. 4.

COACTUS.

Coactus quid sit, et in quo differat a violento. v. 408, n. 8.

COÆVUS.

Quatuor sunt coæva, id est, simul creata: natura angelica, cælum empyreum, materia corporalis informis informitate accidentali, id est, sine formositate et ornatu. ii, 700, n. 23.

COELUM.

Cælum imprimit mari virtutem, ad motum fluxus, et refluxus quæ virtus non potest recipi in ipso cælo, sed in mari, non tamen potest oriri ex mari, sed ex cælo. ii, 293, n. 24.

Nomine cæli intelliguntur omnia corpora superiora, quæ cælestem substantiam participant ab orbe lunæ, usque ad cælum corporeum. ii, 689, n. 9.

Sunt decem spheræ mobiles et rotundæ quæ moventur circulariter. ii, 689, n. 9.

Cælum empyreum est immobile et quadratum. ii, 689, n. 9.

Cælum est incorruptibile et intransmutabile in elementa. ii, 689, n. 10.

Quando dicitur numero 12 quod cæli sunt solvendi aut exurendi, sensus est quod solvantur quantum ad mutationem accidentalem, secundum quod dicitur Isai. 66, et Apoc. 21, quod creabuntur cæli novi, et nova terra; sed quantum ad substantiam cælum et terra non corrumpentur. ii, 691, n. 14.

Cælum empyreum est creatum a Deo sine aliqua informitate, sed omnino perfectum. ii, 97, n. 35.

Cælum empyreum debuit ferri per creationem sicut cætera corpora cælestia, et elementa, cum sit multo perfectius illis. ii, 97, n. 35.

Cælum empyreum superat magnitudine reliquos orbis, cum sit supra omnes. ii, 97, n. 35.

Cælum empyreum non est subjectum motui et tempori, cum non moveatur neque in se, neque ab alio cælo. ii, 98, n. 36.

Cælum empyreum licet non moveatur, tamen in corpora mobilia influit aliquid pertinens ad permanentiam, et virtutem conservandi res inferiores, ut scilicet species rerum, et status iste duret, aut etiam aliquas qualitates occultas quæ ad majorem illius cæli dignitatem pertineat. ii, 700, n. 21.

Corpori cælesti non convenit habere qualitates contrarias, quia non est generabile, neque corruptibile. ii, 702, n. 5; 714, n. 2.

Cælum est primum principium alterans, ad quod cætera corpora alterativa reducuntur. v, 105, n. 39.

Cælum non venit in compositionem corporis humani. v, 334, n. 6.

Cælum non est corpus fluidum, sed solidum. v, 341, n. 24.

Cælum non pateretur violentiam quiescendo per cessationem motus Angeli. v, 418, n. 36; 420, n. 41; 423, n. 48.

An motus cæli sonum musicum edant, disquiritur late. vii, 903, n. 1.

Varia dicta de isto sono afferuntur. vii, 904, n. 3.

Non esse talem sonum probatur. vii, 906, n. 6.

COEXISTENTIA.

Coexistentia est dispar ratio inter coexistentiam Angeli ad partes temporis et ad partes spatii. iv, 670, n. 21.

COGITATIO.

Cogitationes cordis cur Angelus non cognoscat naturaliter, cum sit ens creatum, naturale et finitum. iv, 831, n. 1; 832, n. 3, vide concursus et scrutor corda.

Quomodo unus Angelus cogitationem possit cognoscere. iv, 1040, n. 15; 1042, n. 18; 1045, n. 21; 1047, n. 24.

Cogitatio sancta, vide gratia actualis operans, gratia actualis cooperans et Pelagius.

COGNITIO.

Cognitionis veritas unde petenda. iii, 134, n. 11.

Sui utrum Angelus se cognoscat, et quomodo se cognoscat. iv, 719, n. 4, vide reflexio sui.

Triplex est genus cognitionis: prima respicit existentiam: secunda quidditatem: tertia totalitatem objecti. iv, 787, n. 1.

Cognitio sumitur dupliciter. iv, 105, n. 16, vide notitia.

COGNOSCO.

Cognitio duplex, scilicet abstractiva et intuitiva. iv, 856, n. 14.

Cognitio comprehensiva est in Angelis respectu rerum omnium naturalium, non autem respectu entis supernaturalis, et divini, et moralis seu liberis. Ens enim morale, seu liberum (scilicet cogitationes cordis) et ens supernaturale, et divinum non comprehendunt. iv, 790, n. 5, vide futurum.

Ex hoc quod substantia aliqua est intellectualis, est comprehensiva, id est, assecutiva totius entis, quod subest suæ cognitionis. iv, 800, n. 22.

In cognitione comprehensiva alius est modus ex parte cognoscentis, et alius ex parte rei cognitæ. iv, 787, n. 1.

Potest Angelus non comprehensive procedere. iv, 886, n. 23.

Quidam tenent Angelum inferiorem comprehendere superiorem. Quidam autem id negant. Quidam mediam viam sequuntur. iv, 791, n. 8.

Angelus et se videt, et se comprehendit naturaliter, non autem Deum. iv, 787, n. 1; 791, n. 8.

Cognitio divina non specificatur formaliter, nec constituitur in ratione divinæ, per hoc quod sit productiva verbi, sed ex hoc quod sit actus purus. v, 459, n. 16.

Ad cognitionem intuitivam requiritur attinentiæ existentie et suppositi. v, 460, n. 17.

Verbum non dicitur genitum nisi per cognitionem rationalem, et in quantum redditur rationaliter cognitum. v, 462, n. 23.

Quamvis nulla cognitio creaturæ sit de substantia beatitudinis quasi beatificans, tamen aliqua creaturæ cognitio pertinet quasi necessaria ad aliquem actum beati. v, 369, n. 1.

Cognitio Dei per fidem non est vita æterna formaliter, sed visio. v, 163, n. 3.

Cognitio creata omnium creaturarum nequit esse beatitudo. v, 166, n. 9, 10.

Cognitio intellectus, vide intellectio, intellectus et visio.

Cognitio perfectior est dilectione. v, 233, n. 33.

Cognitio intuitiva, vide intuitiva cognitio.

Cognitio sensuum externorum, vide sensus externi.

Cognitio perfecta finis qualis est. v, 367, n. 5.

Cognitio rationis finis quid requirat. v, 382, n. 50.

Cognitio mystica, vide theologia mystica.

Natura cognoscens elevatur supra non cognoscentem in peculiari modo recipiendi alia a se, seu perfectiones aliorum. ii, 424, n. 12.

Verbum non dicitur imago respectu cuiuscumque objecti quod in se repræsentat, vel cognoscitur a Patre, sed respectu ejus quod habet munus et officium speciei fecundantis, et per modum principii se habentis in intellectu, ut exprimat verbo. ii, 62, n. 15.

Deus non solum ad cognoscendum se, sed etiam ad cognoscendum creaturas, non solum utitur lumine, et virtute intellectiva infinita, sed etiam specie non quidem creata, sed increata. ii, 467, n. 14.

Divina essentia se habet ut species, ad cognoscendum ipsum Deum, et ad cognoscendum creaturas modo intellectivo, sed simplici manifestatione, sicut in speculo repræsentatur imago, et sic habet magis modum speciei. ii, 473, n. 23.

Deus abstractivè cognoscit creaturas possibles. ii, 481, n. 7.

Medium cognoscendi est duplex, aliud quo, id est, species repræsentativa, aliud in quo seu per quod, scilicet in quo continetur, vel a quo causatur sive se habeat per modum imaginis, aut signi, vel etiam per modum conditionis, aut connotati, cum quo habeat connexionem aliquam id quod cognoscitur. ii, 491, n. 13.

De fide est Deum cognoscere mala, et negationes. ii, 504, n. 21.

Deus ex parte rei cognitæ non cognoscit privationes et negationes, ut destructivas aliarum immediate per suam essentiam, sed mediante aliquo positivo creato, quod ad intelligentiam earum omnino requiritur. ii, 507, n. 5.

Deus non dicitur mediatum principium, et ratio cognoscendi mala, et privationes in illa serie et linea, qua a creaturis originantur defective, et sic fundantur in eis ut deficientibus. ii, 508, n. 8.

Mala cognoscuntur per bona, sicut res per suas definitiones, non sicut conclusiones per sua principia. ii, 508, n. 8.

Privatio non cognoscitur nisi per habitum oppositum. ii, 508, n. 8.

Deus potest cognoscere mala seu privationes, secundum quod a nostro intellectu formantur, vel cognoscuntur ad modum entis rationis, non tamen Deus format hujusmodi entia rationis, ex eo quod tales

privaciones cognoscat, vel formatas a nostro intellectu ad modum entis intelligat, ii, 509, n. 9.

Deus non solum cognoscit mala et privationes ratione sui fundamenti, seu ut se tenent ex parte fundamenti, vel subjecti, sed ut in re se habent. ii, 514, n. 15.

Nam Deus cognoscit peccato. ii, 514, n. 17.

Deus cognoscit mala et privationes non solum actu, et iudicio dissensus, aut negativo actu, sed et iudicio positivo assensus, quando in illis invenit veritatem, quæ est capax veri et perfecti assensus. ii, 519, n. 25.

Deus cognoscit infinita accidentia, quia per totam æternitatem durabunt, Angeli et hominis qui varios conceptus elicient, et sic erunt infiniti, Deus hos omnes cognoscit simul ex parte cognoscentis, successive ex parte hominum. ii, 521, n. 29.

De fide est Deum futura contingentia certo cognoscere. ii, 524, n. 5.

Deus non cognoscit decretum suum liberum ut futurum, pro quocumque signo in quo consideretur. ii, 537, n. 15.

Deus cognoscit peccatum, quantum ad id quod est privationis et defectus in decreto permissivo; quantum vero ad id quod entitativum est, cognoscit in decreto concurrenti positive cum illo actu. ii, 546, n. 11.

Res sunt præsentis in æternitate, ut possunt intuitive cognosci a Deo in se ipsis et non solum prout sunt in causis. ii, 549, n. 2.

Implicat in terminis quod cognoscantur omnia possibilis, et non cognoscantur omnes modi et rationes effectuum. ii, 364, n. 21.

Visis omnibus possibilibus in Deo, non restat aliud cognoscendum in potentia ejus, et consequenter in essentia ejus. ii, 368, n. 32.

Ad Angelorum beatitudinem pertinet, ut cognoscant omnes quæ suo committuntur officio. ii, 369, n. 1.

Ad sanctorum beatitudinem pertinet, ut cognoscant omnes qui eorum beneficia implorant. ii, 369, n. 1.

Si beatus non cognosceret ea, quæ ad suum statum pertinent non haberet summam felicitatem. ii, 370, n. 2.

Cognoscere unum per aliud quando non est imperfectum. iii, 51, n. 55.

Cognoscere in actu exercito et signato quid. iii, 120, n. 18.

COLLECTIO.

Collectio tota creaturarum non est attingibilis extra Verbum. v, 165, n. 8.
Nec per plures species creatas nec per unam perfectam cognitionem. v, 166, n. 9.
Collectio creaturarum cognita, vide cognitio.

COLLEGIUM.

Collegium ecclesiasticum non censetur extinctum neque redire ad sæcularem principem per defectum omnium, qui sunt de collegio. vii, 927, n. 1.

COLLIGATIO.

Colligatio potentiarum, vide sympathia.

COLOR.

Color, visibilitas et lux quomodo se habeant respectu visus. v, 4, n. 6; n. 10.

Color corporis gloriosi qualis erit, vide corpus gloriosum.

Color quid sit? v, 354, n. 64.

Colores concurrunt effective cum luce ad producendas species intentionales visus secundum probabilem sententiam. vi, 387, n. 4. Vide species intentionales.

COLORATUS.

Colorata omnia unius generis sunt in movendo visum reducta ad unum principium visibilitatis, quod est lux. v, 105, n. 39.
Et quomodo hoc sit. v, 106, n. 41.

COLUMBA.

Columba quæ apparuit in Jordane non fuit creata sed educata. viii, 432, n. 36.

COMMISSIO.

Commissio, vide peccatum commissionis.

COMMUNICABILIS.

Essentia divina secundum se est communicabilis tribus Personis. iv, 261, n. 21.

COMMUNICABILITAS.

Universale dicit communicabilitatem, singulare autem dicit incommutabilitatem. iv, 236, n. 4; 237, n. 3.

Individuum, seu persona triplicem excludit communicabilitatem: primo universalis ad inferiora, secundo partis ad totum, tertio assumptibilis, seu terminabilis, ulteriori termino ad aliquid dignius. iv, 237, n. 4.

Non datur intra Deum communicabilitas per compositionem aut sessionem unius cum alio, sed per summam simplicitatem et identitatem. iv, 72, n. 11.

COMMUNICO.

Dupliciter potest forma aliqua, seu esse communicari. Uno modo ob indigentiam sui, alio modo ex abundantia sui. iv, 263, n. 23.

Pater æternus communicat totam essentiam suo Filio, sed non totaliter, totam enim eam communicat, quantum ad quid, non autem totam, quantum ad aliquid. iv, 205, n. 1.

Communicatur esse a se in divinis. iv, 49, n. 23.

COMMUTATIVUS.

Commutativum non potest esse inter Deum et homines. iii, 537, n. 21.

COMMUTO.

Quando votum commutatur in aliam materiam, tenetur servare illam qui emisit votum ex vi voti quod antea emisit. vii, 882, n. 6, vide votum.

COMPENSATIO.

Compensatio beneficii fit per gratitudinem, et fieri potest secundum formam justitiæ tam distributiæ quam commutativæ, et quomodo. vi, 907, n. 11, vide justitia commutativa et justitia distributiva.

COMPLACENTIA.

Complacencia simplex quid, et ad quid dirigatur. iii, 883, n. 17.

Complacencia simplex quomodo fertur in objectum sub ratione existentis et esse. iii, 298, n. 40.

COMPLUTENSES.

Arguuntur Complutenses temeritatis dicentes Christum in sua sanctificatione dici Filium Dei naturalem respectu totius Trinitatis, et non solius Personæ Patris, per hoc solum quod sanctificatur, etc. iv, 167, n. 36; 168, n. 39.

COMPONO.

Utrum Angeli componantur. Respondetur quod componuntur non physice, sed metaphysice. iv, 703, n. 20; 580, n. 10, vide simplicitas.

Componere et dividere non spectat ad Angelum. iv, 862, n. 27.

Quid sit componere. iv, 864, n. 30.

Compositum fit ex partibus, et tamen non desinit creari. iv, 486, n. 1.

Fit enim ex partibus constituentibus, non fit autem ex eis, tamquam ex subjecto, a quo educatur aliquid; aut tamquam ex

termino a quo, qui relinquantur, iv, 486, n. 1, vide divisio et productio.

COMPOSITIO.

- Compositionis et divisionis actus apprehensio et iudicium. iii, 118, n. 11.
Compositio quibus speciebus formanda. iii, 129, n. 33.
Compositio ut est secunda mentis operatio est coaptatio subjecti ad prædicatum. iv, 864, n. 30.
Ad compositionem et divisionem non sufficit pluralitas specierum. viii, 406, n. 26.

COMPREHENDO.

- Nulla est creatura, quæ non possit comprehendendi meliorari a Deo secundum accidentales perfectiones. ii, 56, n. 10.
Inter omnes rationes quibus patres, et Ecclesiæ doctores ostendunt divinitatem Spiritus sancti est, quia comprehendit Deum. ii, 406, n. 4.
Comprehendere omnia profunda Dei non est alicujus creaturæ. ii, 406, n. 4.
Christus per lumen supernaturale scientiæ infusæ melius res naturales comprehendebat quam Angelus, quia altiori lumine videbat, et sub ratione formali perfectiori. ii, 459, n. 10.
Si comprehenderetur Deus, penetraretur omni modo quo cognoscibilis est, et consequenter infinito, ita quod non solum videretur res infinita, et modus infinitus in ipso objecto repertus, sed modo infinito, adæquando et exhauriendo illo modo cognoscendi totam cognoscibilitatem objecti in his quæ pertinent ad se. ii, 411, n. 11.
Intellectus comprehendens causam debet cognoscere omnes effectus, et omnes rationes effectuum. ii, 411, n. 12.
Quia creaturæ pertinent ad Deum extrinsece, ut terminus factibilis ab eo, non potest Deus comprehendendi, nisi videantur creaturæ, ut aliquid derivatum, et pertinet ad Deum. ii, 413, n. 15.
Sicut in corporalibus non comprehenditur aliqua quantitas, nisi tota includatur hic in intelligibilibus, nisi tota virtus rei penetraretur, et omnes ejus rationes non solum in se, sed in ordine ad omnes effectus non comprehenditur intelligibilitas ejus. ii, 414, n. 18.

- Quatuor modi comprehendendi secundum Nominales. ii, 415, n. 19.
Beati non comprehendunt Deum, et creaturas ex vi visionis divinæ essentiæ; licet possint videre omnes creaturas concomitanter, vel eodem actu, vel diversis. ii, 415, n. 21.
Ad comprehendendum Deum sufficit cognitio omnium possibilium et ipsorum existentia ut possibilis. ii, 363, n. 20.
Non potest comprehendendi unum attributum in Deo, nisi totus Deus comprehendatur, et quare. ii, 368, n. 33.
Comprehendere, seu comprehensive cognoscere, vide cognitio.
Nullus beatus comprehendit Deum. viii, 240, n. 17.
Licet cognoscantur omnia objecta scientiæ visionis, non tamen comprehenduntur. viii, 342, n. 28.

COMPREHENSIO.

- Comprehensio sumitur dupliciter: primo, pro simplici rei apprehensione; secundo, pro cognitione exhauriente totum quod invenitur in re aliqua. ii, 407, n. 5.
Potest multiplex totalitas considerari. Primo, ex parte cognoscentis, quod scilicet toto conatu, et vi intelligendi cognoscat: secundo, ex parte objecti quod cognoscitur et manifestatur. ii, 408, n. 6.
Potest multiplici modo considerari totum quod est. Primo, si videatur tota ejus quantitas: secundo, si cognoscatur non solum quantum ad terminos quantitativos, sed etiam quantum ad terminos essentielles, ita ut totum quod pertinet ad quidditatem, et est formaliter, in ipsa re videatur: tertio, non solum quoad quantitatem vel essentiam, sed etiam quoad respectus ad ea quæ quoque modo ad se pertinent. ii, 408, n. 6.
Definitio comprehensionis est quod nihil de eo quod videtur lateat videntem. ii, 408, n. 6.
Comprehensio alicujus objecti non sumitur ex totalitate agnoscendi ex parte ipsius cognoscentis, sed ex parte ipsius rei cognitæ. ii, 409, n. 7.
Non potest consistere comprehensio alicujus objecti in conatu vel summo modo intelligendi, quo potest ex parte intelligentis. ii, 409, n. 8.
Comprehensio alicujus rei potest in duobus admittere latitudinem, vel in ipso modo cognoscentis, vel in ipsa ratione formali,

- qua tenditur in tale objectum comprehendendum. ii, 459, n. 10.
Ad comprehensionem requiritur, quod videatur aliquid, non solum quantum ad prædicata, et formalitates quæ in ipso sunt, sed quoad omnia etiam extrinseca quæ ad se pertinent, scilicet ut in ipso fundatur, vel ab eo derivantur. ii, 411, n. 11.
Visio quæ ex vi sua et sui objecti primarii non videt creaturas, indiget aliunde adjuvari ut eas videat, et sic deficit ex se a comprehensione. ii, 415, n. 21.
Comprehensio, id est, tentio, seu assecutio dupliciter sumitur, essentialiter scilicet, et consecutive. v, 212, n. 40.
Comprehensio duplex est, alia affectiva, alia intellectiva. v, 212, n. 40.
Comprehensio, seu tensio, ut tenet se ex parte voluntatis, est dos animæ. v, 212, n. 40; 329, n. 16, vide delectatio, dos et visio.
Comprehensio creaturæ, tum quoad potentiam naturalem, quam obedientialem multo perfectius et excellentius fit per ipsam divinam essentiam, quæ est medium, et ratio formalis eminentior, et perfectior quacumque cognoscibilitate creata. ii, 490, n. 11.
Comprehensio habitualis suæ succedit spei in gloria, non est habitus distinctus a charitate et lumine gloriæ. vii, 360, n. 5.
Comprehensio dupliciter sumitur. viii, 337, n. 4.
Ad veram comprehensionem exigitur omnimodo adæquatio cognitionis cum objecto. viii, 338, n. 6.
Cognitio omnium creaturarum possibilium, sive in Verbo, sive extra Verbum arguit comprehensionem Dei. viii, 340, n. 17.

COMPREHENSOR.

Comprehensor, vide beatus, Christus et viator.

COMPRODUCO.

Comproduci, vide pars.

CONCEPTIO.

Christus Dominus in primo instanti conceptionis suæ meruit. iv, 896, n. 3.

Et fuit beatus et comprehensor. iv, 896, n. 3.
Conceptio, vide Maria Virgo.

CONCEPTUS.

- Conceptus formalis quando dicatur idea, et quando non. iii, 6, n. 7; 15, n. 10.
Ex conceptu a nobis formato quid resultat. iii, 8, n. 12.
Conceptus realitatis munus duplex. iii, 18, n. 34.
Conceptus formalis Dei non habet rationem ideæ. iii, 19, n. 4.
Conceptus objectivus, et formalis quid. iii, 93, n. 1.
An in conceptu formali consistat veritas formalis. iii, 134, n. 10.
Esse de conceptu formali alterius quid sit. iv, 92, n. 13.
Conceptus Petri verbi gratia translatus ad intellectum Pauli non redderet illum formaliter intelligentem. v, 363, n. 12.

CONCILIIUM.

- Concilii Senonensis auctoritas infirmatur. iii, 425, n. 8.
Ejus sensus de efficacia divinæ voluntatis explicatur. iii, 425, n. 9.
Quid de ea Concilium Tridentinum senserit. iii, 427, n. 11.
Concilium generale, si papa non sit præsens, vel legati non habeant instructionem ab illo, ante confirmationem pontificis, non est regula suprema fidei. vii, 151, n. 27.
Ad Concilium generale pertinet tractatus de depositione papæ, quoad declarationem criminis. vii, 258, n. 17.
Hoc autem Concilium, in ordine ad istum finem, congregari potest auctoritate Ecclesiæ, quæ est in ipsis episcopis, vel in majori parte. vii, 259, n. 18.
Concilium generale potest electores papæ superaddere, et eis committere potestatem eligendi papam, et si non sint cardinales. vii, 223, n. 21; 226, n. 27.
Non habet jus eligendi pontificem. vii, 224, n. 22; 226, n. 25.
In Concilio Africano præcipitur, ut primæ sedis episcopus non vocetur princeps sacerdotum, vel summus sacerdos, et quare. vii, 209, n. 24.
Concilium Basiliense injuste deposuit Euge-